

RÄFGRYT, n. 5. Räckkula i berg.
RÄFGÅRD, m. 2. (jäg.) Ett slags inhägnad till räfvras fångande medelst levande beten.

RÄFHAGEL, n. 5. Ett slags hagel, som begagnas vid räffjagt.

RÄFHÅL, n. 3. ell. **RÄFHÅLA**, f. 1. Se *Räffkula*.

RÄFKAKA, f. 1. Den platta, håriga, glänsande frukten af det ostindiska trädet *Strychnos nux vomica*, hvilken begagnas till förgiftning af luder för rosdjur.

RÄFKAKSTRÅD, n. 5. Ostindiska trädet *Strychnos nux vomica*, hvars frukt kallas *Räffkaka*.

RÄFKLIPA, f. 1. Ett slags räffänge.

RÄFKLOR, m. 3. pl. Örten *Anthyllis vulneraria*, med nästan gula blommor.

RÄFKNEP, n. 5. (fig.) Se *Knep*.

RÄFKROK, m. 2. (fig.) *R-ar*, listiga undflykter, knep och konster.

RÄFKULA, f. 1. Håla, der en räff har sitt bo.

RÄFLO, n. 4. En varietet af Lodjuret. *Felis Lynx*.

RÄFMJÖLK, f. sing. Ört med gröna blommor och hvit, giftig mjölk. *Euphorbia Helioscopia*.

RÄFORM, se *Reform*.

RÄFRUMPA, f. 1. 1) Svansen på en räff. — 2) En art Fräken. *Equisetum arvense*.

RÄFSA, räffsa, f. 1. Redskap, som brukas att samla ihop höstrån på marken, bestående i ett smalt tråstykke med vidfästade träpinnar, i ändan af ett långt skaft. *En r. hö*, så mycket hö som kan tagas med ett drag af räfsan. — *Ss. Räffspinne, -skaft*.

RÄFSA, räffsa, v. a. 1. Medelst räfsa hopsamla hö på marken. *R. hö. R. bört, främ, ihóp. — Räffsande*, n. 4.

RÄFSARE, m. 5. — **SERSKA**, f. 1. En, som räfsar.

RÄFSAX, f. 2. Ett slags sax, som gillras, för att deri medelst brock eller lockmat fånga räff.

RÄFSDRAG, räffsdrag, n. 5. Se *Räffstag*.

RÄFSHJON, räffshjon, n. 5. Person, som räfsar.

RÄFSNING, räffsning, f. 2. Handlingen, då man räfsar.

RÄFSPEL, n. 5. Ett slags spel, emellan två personer, hvartill nyttjas ett bråde med 26 rutor, ett hål i hvarje hörn, en pjes, som kallas *Räffven*, jemte 22 andra, som föreställa fåren, och hvarvid spelet vinnes af den, som förer räffven, om denne kan komma bakom fåren, men förloras, om fåren kunna instänga räffven.

RÄFFST, räffst, f. 3. 1) Laga ransakning. (Fig.) *Hålla r. med någon*, ställa någon till ansvar. — 2) Bestrafning, straff. *Ej undslippa r.*

RÄFFSTAG, räffstäg, n. 5. Drag, som göres på marken med en räfsa, för att samla ihop hö.

RÄFFSTETING, räffstetning, n. 5. Så kallades fordom vissa extra ting, som höllos, för att ransaka öfver särskilda, hela riket rörande frågor, och på hvilka äfven dömdes öfver högmål samt konungens ärenden pröfvades.

RÄFFSTRECK, n. 5. (fig.) *Knep*.

RÄFTUNGA, f. 1. Se *Gulltris*.

RÄFVEL, se *Refvel*.

RÄKA, f. 1. Skorpdjur af *Tiofötterna*, 2 tum lång, med små tånglor på de två första fotparen; har mjukt skal, och kan, kokad, ätas utan att skalas. *Palæmon Squilla*.

RÄKEL, m. 2. pl. *räklar*. Oduglig människa. *En lång r.*

RÄKENBOK, se *Räknebok*.

RÄKENBORD, n. 5. Ett slags bord med lika långa och sins emellan parallella inskärningar, hvilket fordom användes till lättnad vid räkning. — Äfv. *Räknebord*.

RÄKENBRÅDE, n. 4. Bråde af samma beskaffenhet som ett *Räkenbord* (se föreg.) och användt till samma ändamål. — Äfv. *Räknebråde*.

RÄKENKAMMARE, m. 2. pl. — *kamrar*. Se *Räkneklass* och *Räknekammare*.

RÄKENKÄRL, m. 2. En, som är väl öfvad i räknekonsten eller mycket sysselsätter sig med att räkna.

RÄKENKONST, se *Räknekonst*.

RÄKENMÄSTARE, m. 5. Lärare i räknekonsten. — Äfv. *Räkнемästare*.

RÄKENMASKIN, --maschin, m. 3. Maskin, hvarmedelst man kan få vissa räknefrågor besvarade, utan att behöfva göra sig besvär att räkna.

RÄKENPENNING, m. 2. Spelmark, förgylld eller försilfrad, af koppar eller af messing. — Äfv. *Räknepenning*.

RÄKENSKAP, f. 3. Har i singular samma betydelse som *Redogörelse*, *Redo*, och brukas endast i vissa uttryck, såsom: *Göra, aflägga r. för*, *redogöra för. Affordra en r. för något*, ställa till ansvar derför. — *R-er*, pl. Alla slags räkningar med dithörande papper, som röra enskilt persons, ett offentligt verks eller statens inkomster och utgifter, skulder och fordringar, m. m. *Föra en persons r-er. Kronans r-er*.

RÄKENSKAPSFÖRARE, m. 3. En, som förer räkenskaper.

RÄKENSKAPSKÄRL, m. 2. Se *Räkenskapsförare*.

RÄKENSKAPSVÄRK, n. 5. Embetsverk, hvarigenom det allmännas räkenskaper besörjas.

RÄKENSKAPSÅR, n. 5. Ett år, räknadt ifrån och till en viss dag, med hvilken allmänna eller enskilda räkenskaper afslutas. *R-et för kronans uppbörd slutas med den 31 Augusti*.

RÄKENTAFLA, f. 1. Tafel af skiffer eller af svartmåladt trä, att räkna uppå.

RÄKNA, v. a. o. n. 1. 1) Efterse, huru många enheter en viss mängd af föremål utgör. *R. penningar. R. innebyggarne i ett land. David r-de folket. R. på fingrarna*, med tillhjälp af dem. (Fig. fam.) *R. bitarna åt någon*, vara njugg om maten, som man ger någon. *Mina penningar äro snart r-de*, jag har ganska litet penningar. *R. sig i slägt med någon*, på grund af uppgifna slägtskapsförhållanden påstå sig vara slägt med någon. *R. af, efter, främ*, se *Afräkna*, &c. *R. ifrån en något*, räkna något, som man af en annan emottager. *R. ihóp*, räkna tillsammans. *R. i'n*, se *Inberäkna*. *R. om*, räkna ännu en gång. *R. till en något*, i en persons närvaro räkna något, som man lemnar honom. *R. upp*, se *Uppräkna*. — 2) Så förbinda gifna talstorheter med hvarandra eller afsondra dem ur föreningen med andra, att en ny talstorhet deraf uppstår. *Lära r. R. addition, subtraktion, regula di tre. R. i hufvudet*, utan tillhjälp af yttre hjälpmedel, såsom räken-tafel, papper, o. s. v. *R., huru mycket det gör. R. efter*, enligt, t. ex.: *r. efter en viss metod. R. efter*, se *Efterräkna*. *R. fel, miste*, räkna orätt. *R. för någon*, lära någon att räkna; äfv. undervisas af någon i räknekonsten. *R. ifrån, igenom*, se *Frånräkna, Genomräkna*. *R. om*, räkna ännu en gång, på nytt. *R. út, öfver*, se *Ulräkna, Öfverräkna*. — 3) *Inberäkna*, med-